

El *Luca* és un gat que sembla un tigre en petit: bons ullals, urpes esmolades, pèl curt i les ratlles fosques ben pintades damunt la pell. Des de molt petit és un artista caçant mosques i ratolins, tant, que s'ha guanyat el sobrenom de *Luca* «el Caçador».

La família amb la qual viu n'està encantada i en treu bon profit, de tanta habilitat, perquè allà on hi ha el *Luca* no s'acosta cap mosca ni cap ratolí, llevat que badin o siguin nous en l'entorn. Fins i tot, si a l'hora de dinar la mare de la casa està a punt de servir la sopa i una mosca novella té la poca idea de regatejar els plats, els gots i la sopera, allà salta el *Luca* disposat a fer-la seva. Encara que això representi

ficar la pota a la sopa del pare, fer caure el got de la mare o fregar amb la punta de la cua el nas de la Martina, tots l'aplaudeixen. Sobretot la Martina, que és una fan entusiasta del gat i li té molt de respecte; quan ella va néixer, el gat passava moltes hores al costat del cabàs vigilant que res ni ningú no torbés el son de la menuda.

És la Martina la que s'adona que alguna cosa estranya li passa, al *Luca*.

És diumenge al matí d'aquest febrer tan fred, el sol entra generós per les finestres del menjador i amara el *Luca*, que ben estirat a terra fa el mandra. Perquè és diumenge, els pares també fan el mandra al llit i la Martina fa zàping davant del televisor amb el pot de cereals a la falda, tot esperant que comenci la sèrie de dibuixos

animats que fan els dies de festa. Amb això, arriba una mosca i s'instal·la a la punteta del comandament a distància; la Martina la mira distreta, torna la mirada a la pantalla del televisor i crida:

—*Luca*, mosca a la vista!

El *Luca*, que s'entreté a llepar-se calmament la pota esquerra, alça l'orella, després el cap, mira a l'entorn i, sorprès, diu:

—Una mosca? On?

—Aquí! —I la Martina li assenyala l'extrem de la taula del televisor on la mosca ha emigrat fa dos segons.

El *Luca* acluca els ulls per enfocar millor, però res, ni fava. La mosca, que potser té ganes de gresca, alça el vol i agafa altura, fa un parell de voltes arran de sostre i es llança com una fletxa fins a aturar-se en perfecte aterratge a dos dits del morro del gat; aquest es posa guenyo i, finalment,

la veu. Ara sí, ara ja és el *Luca* de sempre, bé, de sempre des que s'ha fet gran i pesa com un ós panda. I corre, l'empaita, trepitja la Martina... , però la mosca se li escapa. Una mica decebut torna al racó on toca el sol i s'hi deixa caure.

La Martina, que no n'ha perdut cap detall, no s'ho acaba de creure: el *Luca* no ha caçat la mosca! Com és possible? Ho haurà de dir als pares.

